

Index Rerum,

fit sacerdos, vel si omnia bona sua, vel saltem hereditatem sibi relictam expendat in pias causas, dicto. c. 3. n. 73. lib. 1.
 Textus in cap. postulasti de rescriptis, procedit, non solum in beneficiis, sed etiam in ceteris omnibus gratiosis, & in privilegiis. cap. 15. num. 22. lib. 2.
 Titulus, ff. & Cod. de bonis eorum qui mortem sibi conscuerunt, procedit in vtraque morte, civili nempe & naturali, quæ erat imponenda accusato vel inquisito pro delicto, si probaretur. cap. 3. num. 26. lib. 2.
 Titulus, ff. & Cod. de bonis eorum, qui mortem sibi conscuerunt, non est hodie correctus per auct. bona damnatorum, Cod. de bonis proscriptorum. c. 3. n. 25. lib. 2.
 Tormenta de iure Canonico sunt prohibita, adeo ut qui in eis moritur, quamvis confessione, & communionem sacra munus, non sit in loco facto sepeliendus. c. 7. n. 3. lib. 1.
 Tutor pars non semper eligenda est, cum satis sit eligere tutam. c. 3. n. 39. lib. 1.
 Transactio siue alia dispositio, prohibetur super coniugij Sacramento, vt ab eo recedatur, cap. 17. n. 18. lib. 1.
 Translatio dominij beneficij per simoniam collati, & pretij per simoniam dati, non impeditur iure naturali, neque diuino sed humano, cap. 9. num. 16. lib. 1.
 Trebellianica deducenda est ex relictis confratris, cap. 35. n. 12. lib. 1.
 Titia bona in matrimonio exiguntur, proles, fides, Sacramentum, te, vel spe. c. 16. n. 3. lib. 1.
 Triginta dies penæ carceris impositæ à lege Regia blasphemio debent esse continui, neque sufficit quod sint interpolati computati in diuersis vicibus. cap. 12. num. 25. lib. 1.
 V
 Vacantibus duabus Ecclesiis, vna locupletissima, vt Toletana, alia vero pauperiore, habente tamen multos ex Mahometis nepotibus, vt Granatenis, itidem & sunt duo sacerdotes, dignus, & dignior quomodo sint hæc dæ Ecclesie, vel præbende, siue beneficia prouidenda. cap. 11. num. 41. lib. 2.
 Valor verus beneficij de iure in impetratione exprimi non debet: scus de stylo Curie Romanæ. c. 15. n. 75. & 76. lib. 2.
 Valor falsus beneficij expressus vitia gratiam, etiam motu proprio concessam. c. 15. n. 77. lib. 2.
 Valor beneficij expressus in impetratione ipsius secandum communem stylum Rotæ quomodo probetur. c. 39. n. 68. lib. 1.
 Varietas opinionum vbi est, non peccat non seruans ius præcepti. c. 9. n. 11. lib. 1.
 Vassali liberati sunt à debito fidelitatis dominij, & rotius obsequij propter heresim manifestam domini sui. c. 1. n. 18. lib. 1.
 Vassallus excusatur à propalando contra dominum, c. 11. n. 56. lib. 1.
 Vassallus feudum amittit, si concubauerit cum vxore domini viui vel mortui. c. 12. n. 4. lib. 2.
 Vbi plura copulantur in rescripto circa vnum effectum, quorum quodlibet per se sufficit, vnum probare sat est. Ampliatum num. 60. & limitatur, n. 63. c. 15. num. 53. lib. 2.
 Vbi plures causæ narrantur in rescripto, quarum aliqua sunt subreptitiæ, aliqua vero non, pro-

cedendum est, vt latius hic. capite 15. numero 36. lib. 2.
 Vbi aliquis bona fide est in eo statu, vt tantum contra legem humanam sine proximi iniuria vitam agat, absque transgressione legis naturalis ac diuinae, in eo statu dimittendus est, si ex correctione scandalum graue immineret. cap. 15. num. 102. lib. 2.
 Vbi in dispositione legis vel hominis ponitur aliquid conditionaliter, illud dicitur esse de forma. c. 15. n. 112. lib. 2.
 Vbi plura sunt requisiti de forma, omnia debent seruari, etiam si aliquid ex eis videatur superfluum. c. 15. n. 116. lib. 2.
 Vbi per acceptationem, vel agnitionem alicui est actio competitura, antequam is agnouerit, alter contra quem actio datur, non potest dici malæ fidei possessor. c. 26. n. 4. lib. 2.
 Venari ex causa publicæ vtilitatis in tribus mensibus à lege Regia prohibitis, an sit peccatum mortale vel veniale. cap. 28. numer. 8. & sequentibus, lib. 2.
 Venatione prohibita à dominis temporalibus restituere tenentur damna illata à feris in alienis fundis. c. 28. n. 15. lib. 2.
 Venatio anium quomodo, & quo tempore sit facienda. c. 28. n. 5. lib. 2.
 Venator an capta post prohibitionem domini vel eius, qui ab eo ius venationis in suo agro conduxerit, teneatur eidem restituere in foro conscientie ante condemnationem iudicis, cap. 28. num. 36. lib. 2.
 Venator arte sua, etiam vitia, faciens in locum publicum ex re feras de loco priuato, vt eas venetur, non tenetur ad restitutionem earum, sed tantum de damno, sicut tenetur is qui venatorem impedit, ne in locis publicis venetur, & ipse impediens in eisdem venetur locis, quamvis ex dicta fraude possit secundum statuta & consuetudinem puniri, ac si in loco publico venaretur. cap. 28. n. 38. lib. 2.
 Venator iam quod capta post prohibitionem domini, aut eius conductoris non teneatur eidem restituere ante condemnationem, vt in num. 22. cum seqq. late est disertum, an saltem teneatur eidem ad id, quod verosimiliter ipse Dominus, vel conductor, ibidem cepisset ex animalibus captis à præd. venatore, & num. 43. ponitur quedam declaratio in hoc. c. 28. n. 39. lib. 2.
 Venator tenetur omnino ad damnum quod agri domino intulerit in fractibus, & segetibus, etiam si expressa prohibitio non fuerit præmissa. cap. 28. num. 40. lib. 2.
 Vendere potest quis frumentum pretio, quo valebit hebdomada, mense, vel die, ad quem vlque erat seruaturus, non tamen exigere debet pretium maius illius diei vel mensis, sed mediocriter vel commune. c. 39. n. 6. lib. 1.
 Vendere non licet carius rem ultra latitudinem iusti pretij, quam in præsentem valet, ratione crediti rogati que pretij, neque vilius iusto pretio, viliori emere ratione anticipatæ solutionis, nisi verosimiliter dubitetur tempore solutionis plus vel minus valituram. c. 39. n. 11. lib. 1.
 Vendere an liceat carius ob dilataam pretij solutionem, propter lucum cessans, c. 39. num. 23. & seqq. lib. 1.
 Vendere licet carius ad creditum ratione interesse lucri cessantis, & à factiori damni emergentis, tribus concurrentibus, de quibus, cap. 39. num. 25. & 26.

& Verborum.

& 26. & n. 27. scus esse deficiente aliqua ex prædictis conditionibus. lib. 1.
 Vendere an liceat carius ad creditum illas merces, quæ committitur & frequentius in aliqua ciuitate vel oppido ob pecuniæ penuriam, vel ob consuetudinem patriæ venduntur ad creditum, quia raro nisi parua pecunia venduntur in promptu, quia non sunt ementes nisi ad terminum, vel antea etiam pretium, quo in promptu solent vendi, considerari, debeat saltem supremam, vt illud ad creditum non excedatur cap. 39. num. 35. lib. 1. Et quid in venditionibus grossis, hoc est, de portuato en gruesas partidas, ibid. num. 39. & 40. lib. 1. & num. 4. quid in mercibus maritimis, quæ nisi in magna quantitate aduehi non possunt, lib. 1.
 Vendere carius merces ad tempus non licet etiam ob gratiam commoditatem, & necessitatem emptorum terminis præfice solvendi constituatur, ad hoc nempe, vt illas res venales emptores habeant, & per hunc modum negotientur atque viduum quantant. c. 39. n. 36. lib. 1.
 Vendens carius ad creditum vltra latitudinem iusti pretij quam in promptu res valet ob dilataam pretij solutionem, aut vilius emens ob anticipatam solutionem, dubio non existenti, an plus vel minus sit valitura, etiam in foro exteriori vsuram committit, ac proinde peccat mortaliter, & restituere tenetur, cap. 39. num. 16. lib. 1. & quid si vendatur res non consistens in pondere, numero vel mensura, veluti domus vel prædium, num. 17. & seqq. vbi idem hoc casu probatur aduersus Bald. lib. 1. & num. 21. in equis, mulis, pecoribus, & aliis animalibus carius venditis ob dilataam solutionem pretij ad tempus, lib. 2.
 Vendi non possunt merces carius tempore venditionis, quando dubium est plus vel minus valituras tempore solutionis, nisi simul & copulatiue concurrat quod venditor eas tempore contractus non fuerat venditurus, vnum enim sine altero non sufficit. c. 39. n. 2. lib. 1.
 Venditio rei feudalis vel ephytenicæ simpliciter facta nulla est: scus, si sub conditione, si dominus consenserit, vel Rex licentiam præstiterit, fiat. c. 22. n. 7. lib. 1.
 Venditor, qui suas merces esset alioqui seruaturus, potest eas vendere ea conditione, vt cum ei libuerit, eligat pretium commune, modo semel eo constituto & electo variare non possit. cap. 39. n. 7. lib. 1.
 Venditor, qui merces est seruaturus ad Calendas Martias, non potest eas vendere Calendis Octobris pretio, quo valebunt Calendis Maij, c. 39. n. 7. lib. 1.
 Venditor, qui suas merces non erat venditurus vltique ad tempus, quo pretium factum in contractu, potest eas rogatus plus vendere quam tempore venditionis valeant, deductis expensis, laboribus ac periculis, quæ in eis seruandis, aut custodiendis esset venditor expensurus arbitrio boni viri, capite 39. numero 3. lib. 1. & num. 4. et hoc infertur, quod seruaturus frumentum ad mensem Maium, poterit sub natalem Domini carius quam tunc valeat vendere, si dubium verosimiliter sit plus vel minus esse valiturum, &c. lib. 1.
 Venditor, quando in dissolutione nundinarum mercium pretia descendent, non potest vendere credito merces suas, quanti præsentem nuntio vendidisset in emptorum seruire, quia tunc minoris æstimatur. c. 39. n. 13. lib. 1.

Venditor, qui non est seruaturus suas merces neque emptores earum habet, pretio statim numerato, vel si erat paratus ad vendendum omnibus ita pecunia præsentem sicut ad creditum, aut si habebat plures merces ad reddendum, tam in promptu quam ad creditum, quia non sunt emptores ad comparandas eas omnes pecunia præsentem, prout communiter contingit in mercatoribus (vulgo diachos trapero) & aliis huiusmodi, tunc nullo modo licet pretium ad creditum augete ratione interesse lucri cessantis, capite 39. numero 16. lib. 1.
 Venditurus frumentum ad mensem Maium, poterit sub Natalem Domini carius quam tunc valeat vendere, si dubium verosimiliter sit, &c. c. 39. n. 4. lib. 1.
 Venditio rei alienæ est nulla, nec dominium ex ea transit, quamvis emptor eius bonæ fidei agere possit ad interesse, capite 23. numero 25. lib. 2.
 Verba vniuersalia omnia includunt, cap. 1. num. 27. lib. 2.
 Verba debent impropari, vt actus valeat, cap. 2. n. 5. lib. 1.
 Verba hæc, Non ducam vxorem nisi te, & si millia, quid operentur, cap. 21. n. 1. & 2. lib. 1. & communis sensus horum verborum quis sit, ibid. n. 7. 12. & 13. lib. 1.
 Verba prolata quem valorem habeant in matrimonio contrahendo, in dubio communis attendendus est. c. 21. n. 3. lib. 1.
 Verba consensum de præsentem exprimentia esse debent ad inducendum matrimonium de præsentem, nec verba ad hoc sunt necessaria, sed satis est consensum de præsentem iudici per signa, non solum in mutuo, sed etiam in valentibus loqui, capite 21. num. 8. lib. 1.
 Verba hæc, Promitto quod non habebam aliam mulierem in vxorem nisi te, non inducunt matrimonium de præsentem. c. 21. n. 2. lib. 1.
 Verbum Volo, adiunctum infinitiui designanti initium actus eiusque suspensionem, in his quæ à sola voluntate dependent pendet, erit contractus sponsaliorum, nempe volo contrahere matrimonium, erit tamen matrimonium, si dicta verba deliberate ad interrogationem alterius prolata fuissent vel quando præcessisset tractatus de matrimonio contrahendo, vt in capite 21. num. 23. & 24. lib. 1.
 Verba hæc, Ego te volo accipere in meam inducant sponsalia de futuro: si autem constat de intentione, ei standum est in foro conscientie. c. 21. n. 25. lib. 1.
 Verbum Volo, adiunctum verbo denuntiarum executionem actus perfecti, & sic matrimonij executionem vt volo te habere in vxorem, vel tenere in vxorem inducit matrimonium de præsentem, nisi præcederit sponsalia de futuro, vt in c. 21. n. 26. lib. 1.
 Verba hæc, Volo te in vxorem, si mulier similiter concedat, inducunt matrimonium de præsentem cap. 23. n. 27. lib. 1.
 Verba hæc, Volo te esse vxorem meam, quando inducant matrimonium de præsentem, & quando non, c. 21. n. 28. lib. 1.
 Verba hæc, iuro vel promitto quod te habebam in vxorem, inducunt matrimonium, vel sponsalia de futuro. c. 21. n. 29. lib. 1.
 Verba quæ proprie competunt contrahendo matrimonium, si tempore futuro pronuntiantur, inducunt tantum sponsalia de futuro. c. 21. n. 30. lib. 1.
 C C C 3 Verba

Index Rerum,

Verba hæc: Iuro vel promitto quod te habeo in vxorem, inducunt matrimonium de præfenti subsequuta tranfatione ad domum, ac simul tractatu præfenti matrimoniali, vel quoties communis vltus loquendi & intellectus præd. verborum efferet, vt ex eisdem matrimonium de præfenti celebratum intelligeretur. c. 21. n. 35. l. 2

Verba hæc: Promitto quod ducam in vxorem & tenebo te pro legitima coniuge, non inducunt matrimonium de præfenti, sed sponsalia de futuro. c. 21. n. 36. l. 1

Verba denotantia tempus, si sint singularis numeri verificantur in tempore incepto, si vero sint pluralis numeri, debet esse tempus completum. c. 16. n. 10. l. 1

Veritas rerum cognitio à causis prioribus deriuatur, & recte eam rem scimus, quam ex prioribus causis cognoscimus. c. 14. n. 15. l. 1

Veritas narratorum ad impetrandam dispensationem pro matrimonio contrahendo, est consideranda secundum tempus impetrationis, quando veritas causæ narratur de præfenti, capite 15. num. 131. lib. 2

Vetuli quamuis quandoque non habeant caliditatem ad generandum, habent caliditatem sufficientem ad copulam carnalem, & ideo permittitur eis matrimonium contrahere, quatenus est in officio naturæ. c. 16. n. 4. & 13. l. 1

Via executiua agi potest aduersus illum, cui literarum pensionis intimata fuerunt: secus contra illum, cui intimata non fuerunt, sed via ordinaria tunc procedendum erit. c. 1. n. 113. l. 1

Vicarij inferiores & foranei non possunt, neque solent concedere licentiam contrahendi matrimonium sine denuntiationibus. c. 19. n. 16. l. 1

Vicarius generalis alicuius, seu vices gerens omnia potest, quæ ipse, cuius vices gerit. c. 17. n. 15. l. 2

Vicarius generalis Episcopi est ordinarius, c. 17. n. 17. l. 2. Ad ordinarium spectant omnia, quæ sunt de lege diocelana, & iurisdictionis. c. 17. n. 18. l. 2

Vicarius generalis Papæ reuerendas concedere potest in exemplis de quibus hic temissus, cap. 17. n. 28. lib. 2

Vita corporalia & spiritalia, animique mores & infirmitas patris, an in filios transeat. cap. 30. n. 45. lib. 2

Vitium clandestinitatis tollitur per interuentum tituli & bonæ fidei. c. 34. n. 66. l. 1

Vidua durante viduitate, videtur adhuc esse in primo matrimonio quoad priuilegia. c. 12. n. 2. l. 2

Vidua luxuriantes damnantur, quia primam fidem tritam fecerunt, non luxuriantes vero in fide prioris matrimonij persistunt. c. 12. n. 3. l. 2

Vidua luxuriose viuens, videtur marito atque eius animæ maximam tristitiam atque iniuriam irrogare. c. 12. n. 8. l. 2

Vidua luxuriose viuens priuatur tutela testamentaria, legitima & daria. c. 12. n. 9. l. 2

Vidua propter stuprum post mortem viri commissum amittit medietatem luctorum constante matrimonio acquiritorum. c. 12. n. 10. l. 2

Vidua luxuriose viuens amittit donationem quam habuit à marito. c. 12. n. 11. l. 2

Vidua luxuriose viuens amittit facultatem testandi, sibi à marito concessam. c. 12. n. 12. l. 2

Vidua luxuriose viuens amittit hæreditatem, vel legatum sibi à marito relictum, & officium executoris, c. 12. n. 13. & 14. l. 2

Vidua propter stuprum amittit dotem c. 12. n. 15. sed contra n. 19. cum similibus. lib. 2

Vidua viuens luxuriose, eandem patitur penas, quas mulier secundo nubens. c. 12. n. 21. l. 2

Vidua propter stuprum etiam intra annum luctus commissum non amittit dotem, nec etiam actionem ad eam repetendam. c. 12. n. 24. l. 2

Vinum & mulieres apostatate faciunt sapientes, c. 4. n. 10. lib. 2

Vinum cupiditatem veneris in primis accendere potest secundum Philosophum, & qui vino indulgent, sunt ad venerem prouiores. c. 4. n. 17. l. 2

Vinum non moderate sumptum detegit arcana, soletque manus ad arma vocare. c. 4. n. 19. l. 2

Vinum moderate potatum plurimas corpori præstat utilitates. c. 4. n. 32. lib. 2

Vinum moderate potatum exultatio animæ & corporis, & sobrius potus sanitas est animæ & corporis, c. 4. n. 33. l. 2

Vinum si malum esset ex sua natura, Saluator noster non conuertisset aquam in vinum, neque initium signorum illius fuisse vinum ex aqua factum, nec si non liceret bibere vinum, idem Dominus præcepisset ministrantibus in conuiuio nuptiarum, vt ferrent vinum Architrachelino. c. 4. n. 34. l. 2

Vina de per se sunt excellentiora omnibus aliis rebus habentibus liquorem. c. 4. n. 37. l. 2

Vinorum probatorum qualitates. cap. 4. num. 38. l. 2

Vina Balneia meliora omnibus aliis totius orbis secundum Challaneum. c. 4. n. 39. l. 2

Vina oppidi de Robledillo, y Descargamaria, Ciuitatens. diocel. y de Sanmartin de Valdeiglesias, y de Ribadania, in Hispania excellentissima reputantur. c. 4. n. 49. l. 2

Vina spissa non adeo profunt morbis sicut subtilia, & sicut subtile vinum multos spiritus procreat, atque subtiles, ita grossum grossos. c. 4. n. 41. l. 2

Vinum palmæ siue album, est melioris saporis & odoris quam cætera vina. c. 4. n. 42. l. 2

Vina mixta si vetera sunt atque subtilia, tempora caloris ad cenam indulgentiora plecumque reputantur. c. 4. n. 43. l. 2

Vinum oleum & alia similia, an ad renouandum dari possint? idem dicendum est in eis, quod in frumento veteri pro nouo. c. 39. n. 57. l. 1

Virgo quando dicatur seducta; capite 37. num. 15. lib. 1

Virginitatis circumstantia, si voluntas fornicandi non peruenit ad actum, an sit necessario consistenda, c. 31. n. 28. l. 1

Voluntas libera puellæ an liberet stupratorem, quando absque seductione eam corruerit, ab actione parentibus vel curatoribus, sub quorum cura est pro dote, & iniuria, sibi illata competente. cap. 37. n. 24. lib. 1

Voluntatem restatoris credendum esse talem fuisse, sicut lex ipsa constituit & interpretatur, tamen si verbis refragari quodammodo videatur. c. 31. n. 7. lib. 1

Vltima dies testinis cedit commodo promissoris, ad hoc vt non sit in mora, antequam totum tempus labatur. c. 26. n. 13. l. 1

Vnio Christi & Ecclesiæ duplex est, vt in c. 17. n. 25. lib. 1

Vxor potest separari à viro quoad thorum, & mutuum cohabitationem ex causâ seuitiæ audienda est, si alias ei cautione sufficienti non possit prouideri. c. 24. n. 1. & 2. l. 1

Vxor si proptia auctoritate à viro discedat ob nimiam seuitiam, si hoc constet in continenti, eidem minime est restituenda sed alicui prouidæ & honestæ mulieri, vsque ad causæ resolutionem, custodienda tradenda

& Verborum.

tradenda est, & in loco vbi vir neque parentes eius vllam possint mulieri violentiam inferre, c. 34. n. 4. & 5. lib. 1

Vxori litiganti cum marito sunt ministrandæ expensæ, & alimenta per eum. c. 22. n. 7. l. 1

Vxor infidians vitæ mariti, & tentans eum perdere veneno, si aliter non potest cohiberi verisimiliter, potest eiici propria auctoritate à marito, & potenti restitutionem obtinere exceptio. c. 24. n. 8. l. 1

Vxor propter adulterium amittit ius, quod in viro habebat. c. 25. n. 3. lib. 1

Vxoratus de licentia vxoris atque ipsa religionem proficiente potest in Episcopatum promoueri. c. 25. num. 8. lib. 1

Vxoratus eo ipso quod promouetur ad sacros ordines videtur continentiam profiteri. cap. 25. num. 14. lib. 1

Vxoratus nullum sacrum ordinem suscipere præsumere debet durante matrimonio, nisi prout sacris canonibus nouerit expedire, alias neque matrimo-

nio soluto in sic suscepto ordine ministrare, neque ad superiores ordines prouehi, neque ad ali- quod beneficium, vel officium Ecclesiasticum valet promoueri. c. 25. n. 17. lib. 1

Vxor potest occulte & sine scandalo de bonis mariti soluere debitum ipsius, etiam contra eius voluntatem. c. 11. n. 70. l. 1

Vxores veras quandoque dici à canonicis concubinas. c. 7. n. 30. lib. 1

Vxor soluto matrimonio, an teneatur stare locationi factæ per maritum. c. 8. num. 39. & sequentibus: & an colono detur exceptio vel retentio in hac specie, ibidem, num. 40. Et quid in paraphernalibus, numer. 43. Locationi autem ad modicum tempus, nempe ad annum, stare tenetur, ibidem, num. 45

Vxor iure Canonico propter adulterium à viro separata iudicio Ecclesiæ, vel voluntariè ab eo recedens, perdit dotem, nisi reconcilietur viro. c. 12. num. 1. lib. 2

F I N I S.

